

VZKŘÍŠENÍ

ZDRÁVY STRAŠNICKÉ FARNOSTI

Posvícení – červen 2007

Milí přátelé,

těšíte se také na léto? Už slyším odpověď – samozřejmě. Myslím si, že je to zcela pochopitelné. Kdo z nás by se nepotřeboval zastavit, kdo by netoužil po chvílích v přírodě, kdo by necítil touhu být více se svou rodinou a konečně, koho duše by neprahnila po setkání s Kristem. Ano, prázdniny a dovolené jsou darem Božím. Patří do našeho duchovního života. Přeji nám, abychom všichni tento čas dobře využili. Před časem jsem o tom napsal úvahu, kterou si můžete na dalších stránkách přečíst.

A ještě jedno pobídnutí!

Letos na jaře jsme farní knihovnu obnovili a nakoupili spoustu nových zajímavých titulů. Je to pomoc pro nás pro všechny. Mám pro vás návrh. Navštivte farní knihovnu a nechte si nabídnout knížku na prázdniny či dovolenou. Naše zkušené knihovnice vám jistě něco vhodného nabídnou. Čas věnovaný duchovní četbě je přece tak důležitý.

P. Jenda Balík

Celostátní setkání mládeže na Klokotech u Tábora

Od 13. do 19. srpna se na malebném poutním místě Klokoty v Táboře koná celostátní setkání mládeže. Od roku 1989 je to již 4. takovéto setkání mládeže a biskupů. Mladých bude jistě kolem 5000 (od 14 let) a toužím, aby mezi nimi bylo co nejvíce mladých z naší farnosti. Kdo nemůže na celý týden, pak alespoň na část. Veškeré dostupné informace naleznete na: www.tabor2007.signalny.cz

Děkuji všem, kteří se za setkání modlí. Všichni si přejeme, aby mladí, kteří prožijí tuto chvíli společenství církve, prožili osobní setkání a proměnu Duchem Božím. Proto je na místě naše pokorná modlitba.

● POSVÍCENÍ – 13 let od posvěcení kostela

Chvalte Boha v jeho svatyni,
chvalte ho i na obloze, již sklenul svou mocí,
chvalte ho za jeho bohatýrské činy,
chvalte ho za jeho nesmírnou velikost!

Ž 150

Podívejme se, jak slavnost posvěcení našeho chrámu před 13 lety zapsal do farní kroniky otec Marian:

Pátek 17. června – velký den strašnické farnosti.

Pro nerušený provoz celé slavnosti bylo zajištěno odklonění dopravy. V 17 hod bylo zahájeno slavné POSVĚCENÍ NOVÉHO CHRÁMU A OLTÁŘE – průvodem z nové sakristie.

Kněží a ministranti se oblékali v bývalé kapli – biskupové světitelé – arcibiskup Miloslav Vlk, biskup Manfred Müller z Regensburgu a světící biskup František Lobkowicz s asistencí – v nové sakristii.

Vedle hostů z veřejného a politického života byli přítomni hosté ze sprátené farnosti Lappersdorf se svým duchovním a z rakouského Schäfern se svým duchovním.

V průvodu byli dva jáhni – jeden nesl kříž a druhý polštářek s ostatky sv. Václava, které budou vloženy do oltářního kamene. Kovová čtyřhranná schránka ze žlutého kovu obsahuje krabičku, kde jsou na červené látce položeny ostatky a je přiložený latinský nápis tohoto znění: ex ossibus s. Venceslai M.

Testes: dr. Podlaha, dr. Pícha 14.9.1911.

Zároveň šli v průvodu tři laici – Karel Duchek za farnost, Ing. Arch. Jindřich Synek za námět, návrh kostela a Zbyněk Oplíštil (motor agens celé stavby) za firmu – za stavebníka, který nesl na druhém polštářku symbolický klíč od nového chrámu. Zahájení celé slavnosti bylo venku před vchodem do chrámu, kde byl klíč předán arcibiskupovi a místní duchovní správce chrám otevřel.

Následoval obřad svěcení oltáře a chrámu.

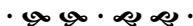
Tolik kronika. A jak události předcházející svěcení viděla paní Jana Vachulová:

NÁŠ VYMODLENÝ KOSTEL

Do Hostivaře jsme se přistěhovali z centra Prahy. Tam člověk vlastně o existenci kostelů nijak nepřemýšlel – byly něčím naprosto samozřejmým. Většina z nich byla stará nejméně 300, ale většinou i více

let, byla v nich zima, neměly žádné zázemí pro aktivity mimo liturgii, ale byly naše a byly historické a úctyhodné. Hostivařský i záběhlický kostelík měl výhodu pro maminky s malými dětmi, protože kolem obou byl venku kus přírody – to se nám líbilo, stejně jako jejich venkovský charakter. V žádném z nich však nebyla mše sv. přímo pro děti. Proto jsme se brzy po přestěhování stali dojíždějícími farníky v tehdejší, pro mne dost nezvykle vyhlížející, strašnické kapliče. Pamatuji si, že v každotýdenních přímluvách mne přímo fascinovala prosba za stavbu nového kostela – pokud mohu vyjádřit naplno svůj tehdejší pocit, měla jsem dojem, že P. Klener je v téhle věci „blázen“... Stavba nového kostela se mi koncem 80. let jevila jako skutečná utopie. Musím se přiznat, že to svoje „Prosíme Tě, vyslyš nás“, jsem většinou neříkala příliš přesvědčeně. Teprve postupně jsem se seznamovala s historií dávné snahy o postavení strašnického kostela, a ta mi také na optimismu nepřidávala.

A tak, když se náš kostel stal prvním porevolučním nově postaveným pražským kostelem, jsem P. Marianovi tuhle svoji malověrnost přiznala. Ještě, že ta jeho víra byla tak neochvějná – a zřejmě i přímluvy ostatních silnější...

Chrám-stavba v rozjímání našeho laskavého kaplana:

***JSTE JAKO BUDOVA... (Ef 2,20)
...A KDO STAVÍ?***

Jednou z nezbytností ve světě, kde občas prší, jindy pálí slunce a taky sněží a fouká vítr, je snaha získat a zabezpečit domov pro sebe a sobě svěřené. Domov, jenž by chránil a stal se útočištěm, prostorem pro růst a zrání společenství. A že se jedná o touhu nehasnoucí, stačí se projít libovolným směrem a jistě naleznete malé nebo velké staveniště. Od většiny staveb se očekává, že přetrvají léta.

Z minulosti se nám zachovaly především mnohé kostely, které, ačkoli v nejednom případě nesou známky nynější opuštěnosti a zapomnění, nikdy neztrácí onu *zář tajemství Zakladatele stavby*, která nejen inspirovala architektonický vzhled chrámu, ale také naplňovala odvahou a vytrvalým úsilím všechny, kteří se podíleli na jeho stavbě a udržování.

Stavba ve svém základním významu je znamením řádu, smysluplnosti - snahou přizpůsobit si - zdokonalit prostředí přírody pro potřeby člověka - připusťme, že se jedná nejen o vyjádření touhy nalézt „Ztracený ráj“, ale především kostel-chrám by měl zrcadlit a promlouvat o podivuhodném pozvání Boha ke spolupráci - spolužití s námi lidmi. Kostely v krajině jsou nepřehlédnutelnými svědky *tajemství Zakladatele*. Navazují tak na biblickou tradici, kde je chrám označován jako stánek živého Boha mezi lidmi a posléze nás uchvátí obraz Nového města Jeruzaléma sestupujícího z nebe v knize Zjevení, jež představuje toužebně očekávané trvalé a nekončící společenství Boha Nejsvětější Trojice a lidí s každým z nás osobně.

Připomínka posvěcení domu modlitby se proto dotýká každého z nás, nejen proto, že mnozí si pamatují ten slavnostní okamžik a svůj podíl na dokončené stavbě. Ale především tento dům je domem našich modliteb a my sami jsme domem Božím, jsme těmi živými kameny vbudovanými působením Ducha v Boží příbytek (*Ef 2,22*) a současně sdílíme namáhavou práci dělníků, kteří se stravují a vyčerpávají, aby jednotlivé trámy a kameny vzájemně, podle *Zakladatelova* moudrého plánu, do sebe nenásilně zapadaly, ba jakoby v oněch vazbách měly nacházet zalíbení a radost, že byť rozdílného materiálu přesto jsou pevně spojeny. Taky vám to připomíná slova sv. Pavla když říká:

„...už nejste cizinci a přistěhovalci, ale spoluobčané ostatních křesťanů a členové Boží rodiny. Jste jako budova (*Ef 2,19-20*)...“ A řekněte, z čeho plyne větší pokoj a radost než z jistoty víry, že člověk našel - poznal, že je milován, že někam patří, že má své místo a úkol v domě - v prostoru, kde se sdílí velmi osobní život všech členů.

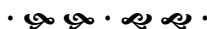
Ovšem když se dnes staví dům, často je pouze cílem výkon, levně sehnat, navozit materiál a rychle dostavět, jakoby se zapomnělo na to podstatné, že již stavět dům nás může naučit spolupráci, naslouchání, vzájemnému sblížení a pomoci. Určitě bychom neměli pro množství obtíží utonout jako ten dotazovaný na jednom staveništi, když celý upocený na otázku: „Co děláte?“, podrážděně odpovídá: „Nevidíte, tahám cihly!“ Byl tam rovněž jiný, ne méně vyčerpaný člověk, který s rozzářenými očima vyhrknul ze sebe: „Stavím katedrálu!“

Rozmlouváme především o stavbě chrámu Církve, která už má nárožní kvádr - pevnou skálu Ježíše Krista a v něm - na něm - celá stavba pevně a nepřemožitelně spočívá; dalšími kameny již spolehlivě

položenými jsou apoštolové a nesčetní věřící, jež se nechali vést vnuknutím Ducha Svatého a nepřehlédněme, celá stavba ještě stále vyrůstá ve svatý chrám v Pánu (*srov. Ef 2,21*). Není tedy lhotejně jak a co děláme, abychom byli *opracovaní* a *upracovaní* i my a tak byli vbudováni na své místo, které nikdo nemůže nahradit - taková odpovědnost leckdy unavuje, ale nebojme se, působením Ducha Svatého jistě bude v pravý okamžik doplněno všechno co nám slabým, ale jistě vytrvalým a trpělivým dělníkům schází. Sv. Augustýn i nám s velkým povzbuzením připomíná: „Jako Boží dům se v tomto čase budujeme a na konci času budeme plně posvěceni. Budova, to jest její stavba, znamená namáhavou práci, posvěcení už jenom radost.“

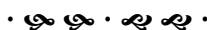
A nezapomeňme, že ten kdo stavbu sám na počátku *zakládal* je Bůh a také ji dokončí, a doufám i věřím, že ne bez naší ani vaší pomoci...

P. Peter

Opět kontakty s Lappersdorfem

Právě o víkendu, kdy slavíme posvícení, pojedje 50 našich farníků s P. Jendou do naší družební farnosti v Lappersdorfu. Lidé z tohoto městečka nám bohatě pomáhali při stavbě kostela. I když se generace postupně vyměňují, stojí za to obnovit naše vzájemné kontakty.

A jak to tak bývá, smích střídá pláč, za 14 dní po posvícenském radování se musíme rozloučit s otcem Peterem, je od nás vzat a poslán k jiným ovečkám. Agape na jeho počest bude za týden, v sobotu 23. června po večerní slavnostní mši svatě. Následující řádky jsou nepatrným vyjádřením vděčnosti za jeho službu a radosti z toho, že tady s námi byl.

● OTCI PETEROVI

Dva roky uplynuly jako voda a nastal nám čas, kdy se ve Strašnicích musíme rozloučit s kaplanem Petrem a popřát mu hodně štěstí do farářování v Nymburce. Přestože, jak věřím, se nikomu nutnost loučení nezamlouvá, nastat musela, neboť tak už to v životě kaplana chodí. Zůstáváš pro nás nejen dobrým knězem, ale i skvělým kamarádem. Budeš nám chybět.

Jako jáhen jsi byl rok v Řevnicích, teď dva roky jako kaplan ve Strašnicích. Jak snášíš toto „kněžské migrování“?

Jednoduché to není, myslím si, že ani pro mě ani pro lidi, se kterými jsem na těch místech navázal vztahy a přátelství.

Je něco, co se ti tady ve Strašnicích líbí a co bys chtěl přenést do Nymburka?

Jistě si často vzpomenu na teplý kostel. (*Usmívá se.*) Co bych rád přenesl, se těžko specifikuje, ale zde ve Strašnicích jsem začal kněžskou službu se vším, co znamená a obnáší, a doufám, že v ní budu dále dozrávat. Co mě nejvíc utvářelo, bylo vysluhování svátosti Eucharistie, ve které jsem mohl mimo jiné zakoušet vaši radost, že máte mezi sebou kněze. Také vysluhování svátosti smíření, při které jsem viděl a slyšel opravdovou touhu lidí po životě s Kristem, což je i pro mě vždy povzbuzením a příkladem. Velkou posilou byly pro mě i mše svaté s dětmi a vyučování náboženství vůbec. A nemalou radost jsem prožíval ve společenství mládeže.

Nebylo učení náboženství mnohdy spíš vyčerpávající?

Nejednou jsem zakoušel svoji nedostatečnost a hranice, zvláště s těmi nejmladšími. Velkou radost jsem měl z dvouleté přípravy katechumenů, z letošní přípravy biřmovanců a z nemalého počtu rodičů na katechezích před křtem dítěte.

Cítíš se být po dvou letech kaplanské služby dobře připravený na to stát se farářem? Je něco, čeho se obáváš?

Obávám se nových povinností a větší odpovědnosti – jestli zvládnu na novém místě a novým způsobem sloužit podle Boží vůle. Zcela jistě se chci i dál spolehnout na Boží pomoc a povzbuzení, které jsem zakusil i v posledních dvou letech tady.

A to bylo jistě potřebné, neboť jak se kaplan zapracovává do života farnosti, přibývá mu stále více povinností. Jak jsi se vypořádával s tím, že nedostatek času neustále roste?

To rostl, ale zakoušel jsem radost a pokoj, že námaha nepřichází nazmar. Především jsem to vnímal ve vaší ochotě svěřit se mi a důvěřovat mi. To pro mě bylo i svědectvím vašeho přátelství – že jste mě zde přijali a máte rádi.

Abychom nemluvili stále v minulém čase – myslíš, že budeš se Strašnicemi i nadále v kontaktu, popřípadě v nějaké spolupráci?

Jistě rád vždycky využiji příležitost ke společnému setkání a spolupráci, byť budu především patřit do nového společenství. Ale to jistě nebude překážka, vždyť patříme do jedné církve.

Kdybych měl říci dvě vlastnosti, které tě charakterizují, byly by to mírnost a dobrota. To jsou zároveň dvě ze základních vlastností dobrého kněze. A tak ti všichni přejeme, aby tě tyto ani nadále neopouštěly a aby ti pomáhaly vykonávat tvé povolání. Děkujeme ti, že jsi tu s námi celé dva roky byl a že ses o nás skutečně staral jako o své ovečky.

S Boží milostí jsem to, co jsem...řekl kdysi sv. Pavel. Proto doufám, že je to etapa na cestě dalšího růstu a zrání a že se nepostavím zády k nabízené spolupráci s Bohem ve společenství bratří a sester. I proto bych moc rád vám všem poděkoval, že jste pro mě byli tímto životodárným prostředím.

Vojtěch Pleskot

Ano, dva roky uplynuly jako voda, řekla bych, že netrvaly déle než půl roku, a zase připravujeme rozlučku a píšeme poděkování. Peterovi nebo Petrovi, jak se komu líbí, on slyší vždy ☺. Jen na „otče“ slyší jakoby nerad, když ho takto oslovím, mírně se „ohradí“, a přece ten titul „otec“ se mi zdá pro Petera velmi výstižným. Já bych totiž ještě k té výše zmíněné dobrotě a mírnosti přidala mimořádnou schopnost vcítění se a pochopení pro naše bolesti, starosti a podobné –sti, kdy se skloní z té své „vysokosti“ a starostlivě se zeptá: „copak se ti přihodilo...“

Při Janově loučení stál otec Peter v kuchyňce, rozhlížel se po tom množství talířů a povídá: „Tady se mi líbí, tady zůstanu“ (když jsem mu to nedávno připomněla, trochu se zlobil, že to určitě nebylo kvůli jídlu ☺).

Škoda, že to „tady zůstanu“ není delší...

Ano, já vím, je třeba odejít, je třeba plnit Jeho vůli...

Marie Mocová

Z MATEŘSKÉHO CENTRA

Přirostl jsi nám k srdci, milý Petere, a neradi se s tebou budeme loučit. Ale Pán tě posílá na nové místo a my věříme, že tam tě potřebuje a ty se v nové farnosti rychle zabydlíš.

Přejeme ti, aby za tebou opět přicházely „zástupy“, tak jako tomu bylo i ve Strašnicích. Myslím zvláště na všechny svátosti smíření, na Eucharistii i požehnání pro naše děti, křty a přípravy na ně, mnoho dalších pro nás podstatných setkání, která pomáhala formovat náš duchovní život, připravovala nás k životním rozhodnutím a nebo nám „jen“ dávala sílu zvládnout naše starosti a přestát bolest. Díky za tvou trpělivost, ochotu nás vyslechnout, za rady, modlitby... za všechny čas, který jsi věnoval nám dospělým i našim nejmenším dětem.

Helena Bartáková

PODĚKOVÁNÍ ZA FARNOST

Zdá se, jakoby to bylo teprve nedávno, co jste, otče Petere, přišel jako novokněz do strašnické farnosti. Čas ale neúprosně běží a my se s Vámi brzy budeme loučit. Prožili jsme společně s Vámi velmi hezké dva roky, které zůstávají zapsány v našich srdcích.

Možná jste měl na svém začátku trochu ztíženou pozici, protože jste měl v naší farnosti nahradit otce Jana Houkala, který se vepsal do života farnosti zcela nesmazatelně, a tak nastoupit na jeho místo jistě nebylo snadné. Dnes ale můžeme zcela upřímně říci, že se Vám to povedlo.

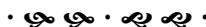
V první řadě jste si získal srdce farníků svou nefalšovanou opravdovostí a hlubokou vírou. Vždy bylo potěšením naslouchat Vaším povzbudivým slovům jak při oltáři, tak při katechezích či ve zpovědnici. Zcela jistě jste si nás získal i nevšedním a nestrojeným zájmem o každého z nás farníků. Nezapomínal jste na žádnou věkovou skupinu. Od malých dětí, maminek, mládeže, až po seniory. A jistě dalo pořádnou námahu většinu z nás poznat i osobně a dokonce i jménem!

Děkujeme Vám, otče Petere, že jste před lety zaslechl a následoval hlas Pána Ježíše, který Vás zval k práci na své vinici. Na vinici, kde se musí snášet tíha a horko dne, kde se musí počítat s mnoha těžkostmi, ale pokud se podaří vytrvat, přinese vinice přebohatou úrodu. Jsme přesvědčeni, že Pán vinice Vaše rozhodnutí k následování Krista a pracovat pro Boží království náležitě oceňuje již zde na tomto světě a jednou odmění životem věčným.

Upřímně děkujeme za Vaši vytrvalou a trpělivou službu ve strašnické farnosti a vyprošujeme Vám hojnost Božího požehnání a dary Ducha svatého do služby na Vašem novém působišti.

S modlitbou a vděčností - za Vaše farníky

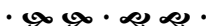
Vladimír Hudousek

Budeme mít nového kaplana?

S odchodem P. Petera je spojena jistě automatická otázka, zda do farnosti dostaneme nového kaplana. Pro pražskou arcidiecézi bude letos vysvěcen pouze jeden novokněz. Bohu díky představení diecéze na nás mysleli a posílají nám jako nového kaplana RNDr. Vladimíra Kalíka. Je knězem již 8 let. Jako jáhen byl u mne v centru mládeže v Kunraticích. Pak působil velice pozhnaně v Praze – Petrovicích. Důvodem jeho ustanovení u nás je jeho zdravotní stav, který vyžaduje, aby sloužil v teplém kostele. Přijmeme ho mezi sebe na mši svaté v pátek 29. června.

P. Jenda

● KRONIKA

PODĚKOVÁNÍ ZA POMOC - DOPIS OD OTCE JANA

Říkává se, že církev zde není kvůli penězům. A je to svatosvatá pravda a běda, kdybychom na ni zapomněli. Vždyť ji Kristus Pán skutečně nezaložil s tím, aby její prvotní starostí bylo, jak peníze přerozdělovat, a už vůbec ne proto, aby jí nejvíce zajímalo, jak je vybírat. Na druhou stranu ale každý ví, že bez peněz a bez prostředků se už v době Kristově dalo žít jen těžce, a o to méně se dá žít v době dnešní. A protože vždycky byli chudí a bohatí a protože těm prvním se vždycky žilo tížeji než těm druhým, patřila samozřejmě i péče o chudé od samých počátků k jednomu z důležitých, byť třeba ne těch úplně nejdůležitějších úkolů církve. Vždyť křesťané dobře znali slova Písma: „Má-li někdo dostatek a vidí, že jeho bratr má nouzi, a bez soucitu se od něho odvrátí, jak v něm může zůstat Boží láska?“ Konečně to měla být také právě štedrost, která měla okolnímu světu pomoci k poznání, v jak dobrého Boha křesťané asi museli uvěřit, "když se takto milují". A tak bylo potřeba někdy peníze i vybrat a přerozdělit. A že to křesťané od počátků své existence činili, bylo vidět na tom, "že nikdo netrpěl nouzí". Možná to byla právě i tato štedrost, která svým dílem přispěla k tomu, že se křesťanství s takovou rychlostí a silou mohlo šířit, že totiž svět na způsobu života těch, co v Krista Pána uvěřili, ho mohl také poznat. Možná právě i díky velkorysosti církev v prvních dobách rostla, křesťané "byli všemu světu milí" a "Pán denně přidával k jejich společenství ty, které povolával ke spáse".

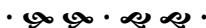
Dnes ale církev moc neroste... Aspoň u nás ne. Má to jistě mnoho závažnějších důvodů, ale možná nás může napadnout, že třeba i nedostatek štedrosti může být někdy jedním z nich; kdyby se dělo to, co se dělo v dobách

prvních generací křesťanství, kdybychom my, křesťané, uměli být vždy štedří, když je toho skutečně potřeba, asi by svět přeci jen věřil aspoň o trochu víc.

A ono se to přeci jen děje; také díky Vám, milí strašničtí, kteří jste před Velikonocemi přispěli na *misijní koláčky pro Albánii*. A i když to třeba svět neviděl a nikdy už ani neuvidí, vidí to Bůh a těm chudším, než jsme my, to určitě pomohlo, což je stejně to nejpodstatnější. A tak bych chtěl všem Vám, kteří jste se na sbírce podíleli, opravdu ze srdce poděkovat; všem Vám, kteří jste vše organizovali, všem, kteří jste na koláčky donesli suroviny, Vám, kteří jste je pekli a prodávali, těm Vám, kteří jste po pekařích uklízeli, i všem, kteří jste jakkoli jinak pomohli, a především všem Vám, kteří jste si koláčky koupili, a tak přispěli k celkovému nemalému obnosu 33.010 Kč a 5 €. Částku jsem předal tamějším řádovým sestrám, které už, věřím, nejlépe ví jak peníze spravedlivě a účinně rozdělit. A protože křesťané nejsou jen dospělí, ale i děti, a to jak v Albánii, tak i ve Strašnicích, patří velký dík i našim dětem, které pro své vrstevníky namalovaly překrásné obrázky. A že z toho albánské děti opravdu radost měly, o tom nemůže být nejmenších pochyb, protože zpět do Prahy poslaly svých obrázků aspoň dvojnásobek.

Kéž dobrý Bůh odplatí Vaši štedrost svou štedrostí a naplní radostné dárce velkou radostí.

P. Jan Houkal

OBRAŤTE SE – výzva, která má smysl v každé době i v každém věku (několik vět na dokreslení situačního divadla ze dne 4.3.2007)

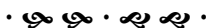
Po několika ohlasech na toto divadlo bych chtěl něco málo doplnit.

V Bibli se píše, že člověk se má stávat obrazem božím, tedy Bůh je tvůrce a každý z nás vrstá do tohoto obrazu: Tvůrce a tvůrce. Velmi podobné, že? Bůh tvoří tak, že nic není předem pevně dané, žádná životní osobní situace. A to mělo být smyslem tohoto divadelního pokusu, tvořit přímo na místě. Zvykli jsme si chodit do divadla, kde je autor znám, hra je jasně napsaná a my se stáváme pouhými „soudci“ obsazení a zahrání jednotlivých postav. (Prosím, omlouvám se divákům tohoto typu.)

Situační divadlo, které proběhlo v divadle Miriam, mělo jiný cíl. Aby diváci byli vrženi do něčeho nového, nenaplánovaného a netradičního. A to se povedlo. Každé vyjádření kohokoli z nás (i Boží vyjádření) je pro někoho dotekem vedoucím k zastavení, zamyšlení, je inspirací nebo pobavením, pro jiného je nedorozuměním nebo nepochopením, možná i „pohoršením“, takový je už život (např. uvidí-li dva provaz, jeden v něm uvidí pouto, pomoc, záchranu; druhý uvidí šibeniční smyčku; záleží to na pohledu každého z nás).

Omluva, že z „plánovaného“ 1 hodinového představení bylo nakonec 2 hodinové, je na místě.

Závěrem chci poděkovat za podporu všech, kdo se podíleli na přípravě „tohoto experimentu“, a také všem 3krát 7 statečným divákům, kteří vydrželi až do konce. Taktéž velmi děkuji za podnětné ohlasy, ať kladné a povzbuzující, tak i ty kritické (učíme se celý život, že) Petr Nejedlý

NÁŠ VÝLET DO JITRAVY

Na přelomu měsíce dubna a května jsme vyrazili na společný duchovní víkend. Kdo? Maminky z mateřského centra a jejich drazí – manželé a děti.

Sjelo se nás poměrně dost, i s dětmi to bylo okolo 30 nadšenců, kteří se těšili, že se více poznají a sblíží, odpočinou si od ruchu velkoměsta a prožijí krásné dny plné slunce, modliteb a pokojného klidu.

... takže klidu jsme si moc neužili, jelikož 15 dětí rozhodně vydá za dost a tak se vše zklidnilo snad až večer, kdy mrňousové ulehli do peřinek a vyčerpání po náročném dnu plném her a skotačení, doslova „padli za vlast“ ☺, tedy ne všichni a ne vždycky, ale určitě ve většině případů ano.

Krása přírody Libereckého kraje, klid a pohoda zdejší farnosti udělala svoje. Všichni jsme si moc užívali toho luxusu, mít vlastního kněze jen a jen pro sebe a to skoro na 4 dny. No kdo by toho nevyužil?

Každý den se sloužila mše svatá, v neděli ve zdejším chatrném, vykradeném kostele, přesto nádherném a krásném, jako bývají všechny příbytky Boží. A jinak v jídelně místní fary, kde jsme byli ubytováni. Mnohdy to bylo až dobrodružné, jelikož chvílemi vypadával proud a tak jsme na okamžik pochopili, jaké to muselo být před pár desetiletími, kdy se ještě o elektrickém proudu lidem ani nezdálo. Myslím, že v tamním prostředí nebylo tak těžké se do této situace vžít.

Prožili jsme nádhernou adoraci a při ní litanie ke sv. Zdislavě, která je patronkou nejen celého tamního kraje, ale především rodin a přímluvkyně všech nemocných a chudých. Bylo to nanejvýš vhodné využít její zbožné přítomnosti, která je cítit na každém místě, kde je stále uctívána a milovaná - Dominikánský klášter, hrad Lemberk a také město Jablonné, kde je její hrobka a zázračná studánka. Zde z tryskajícího pramene zakusí uzdravení při modlitbách ke Zdislavě mnoho poutníků i v dnešní době.

Myslím si, že všechno, co jsme měli možnost prožít, nás mohlo oslovit a pomoci nám poznat nejen jeden druhého, ale vzájemně si vypomáhat a najít v sobě velkou dávku tolerance.

S tolika individualitami, které si v tomto věku prosazují především svoje zájmy (mám na mysli všechny naše děti), nebylo mnohdy jednoduché se vypořádat, a tak si někteří odvezli i pár šrámů. Ale především mnoho nadšení

z čisté, panenské přírody, množství domácích zvířat a hlavně společnosti tolika kamarádů.

Využili jsme dopoledne, kdy si Lída vzala na starosti všechny děti a společně s P. Peterem jsme prošli příjemnou a hodnotnou přednáškou, která myslím nejednomu z nás pomohla ujasnit si svoje interní promluvy s Bohem a možnosti, jak být našemu Pánu každou minutou našeho života co nejlíže.

Když se k tomu všemu připojilo i výborné jídlo, které jsme si připravovali společnými silami, myslím, že jsme si všichni užili moc a moc krásných dnů. Ale i večerů strávených modlitbami a diskuzí.

Obnova a prohloubení modlitby Breviáře byla velmi intenzivní a poprvé jsem zažila, jak se dá modlit i během mše svaté.

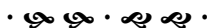
Nebudu lhát, když řeknu, že se mi tam odtud vůbec nechtělo a že po příjezdu domů jsem si připadala jako v jiném čase a na jiné planetě. Nechtělo se mi vracet do reality všedních dnů, chladných a cizích lidí, kteří se na sebe ani neusmějí, když se potkají.

Ale hřálo mě u srdce z toho, že pár lidí, které dnes už alespoň trochu znám, mají v sobě tu stejnou lásku, kterou známe všichni, kdo ji přijímáme a nasloucháme. Lásku od Boha, tedy jak se píše v jedné písni – poznají nás po lásce, křesťany, křesťany, po lásce poznají křesťany.

Tak přeji nám všem, ať tato láska v nás vydrží, ať v síle společně strávených dnů, které byly opravdu krásné, dokážeme nést Boží lásku dál a víme, že v naší farnosti je nejen Boží láska stále s námi, ale že ji dokážeme dávat dál. A to je důležité a proto děkujeme nejen Lídě, že nám moc pomohla a zajistila zázemí, ale i P. Peterovi, že nám zprostředkoval tolik Boží milosti a lásky způsobem, jaký je jemu vlastní a který je nám tolik blízký.

Tedy příště a to, doufám, velmi brzo, se budu na vás všechny zase těšit! ☺

Katka Ondřejová

PRČICE 07

V sobotu 5. května se ze Strašnic rozjela výprava rozjařené omladiny doprovázené několika vážnými postavami starších: Peter, Radka, Bára... (a Lída se Zuzanou jely spolu s baťohy auty) vlakem směr Sedlec-Prčice, kde se měl odehrát velkolepý příběh hrdinství a obětavého misionářství tváří v tvář krutým pohanským zvykům a chladné oceli. Věci se vyvinuly možná jinak, ale nakonec se nikomu nic *vážného* nestalo, a všichni (snad) se vrátili spokojení. To bych ale předbíhal. Jelikož se mi události krásného prodlouženého víkendů poněkud slévají, budu je vyprávět formou podobnou starým bájím. Důležité jsou konkrétní události a postavy, časové vazby mezi nimi jsou podružné.

Takže jsme tedy vyrazili směrem do Prčice a já s Martinem a Hugem jsme se mírně separovali od ostatních, abychom se mohli hudebně seberealizovat. Což je ovšem se dvěma bubínky a jednou elektrickou kytarou bez komba poněkud obtížné, leč snažili jsme se srdnatě a spolecestující z nás byli skutečně nadšení („Kdyby to aspoň měli naladěný...“). Poté, co jsme vystoupili, absolvovali jsme několikakilometrový pochod na faru v Prčici, kam jsme dorazili promočení a utahaní, leč s úsměvem na rtech. Tento úsměv se některým rozšířil a u některých přešel v utrápený škleb, když jsme vybalili kombo a zapojili kytaru do zásuvky. Hudební seberealizace mohla vesele pokračovat s dokonalejšími instrumenty, mezi něž mimo jiné patřil i vypůjčený Kryštofův buben a tahací harmonika, na kterou se Hugo za krátký čas naučil aspoň trochu hrát, takže jen zbývalo, abychom se my ostatní naučili hrát na své nástroje, a mohli jsme rozjet pořádný punk-folkový nářez. Bohužel (nebo našťastí) se nic takového nekonalo, takže jsme alespoň samou radostí přerazili naši jedinou paličku a Kryštofovi protřhli buben. Tato smutná událost nás rmoutila do doby, než přijel Kryštof a netvářil se, jakoby nám chtěl způsobit nějakou fyzickou újmu, takže jsme pookřáli a po slibu, že mu opatříme novou kůži, jsme byli zase veselí a družní jako dřív. To se ovšem stalo až v neděli. V sobotu se začal na jednom návrší rozvíjet napínavý příběh poznávání a zápasu dvou kultur, který dopadl dobře, i když některé jeho části se vyvinuly do nečekaných tvarů a podob. Já, Martin, Hugo, Petra, Radka, Zuzana a Bára jsme se během sobotní procházky odtrhli od hlavní skupiny, abychom vzápětí na jednom pahorku zmizeli. Z vyprávění těch, kdož na pahorek přišli po nás, jsme se dozvěděli zhruba to, že je zastavil jakýsi jinoch v povlávajícím pláští a s bubínkem v ruce, který vyhrožoval trestem za urážku nějakých místních bohů. Později, když Peter přispěchal, dospěl s tímto člověkem, z něhož se vyklubal bard místní keltské osady Llorwyn, a s několika druidy k dohodě a ti odvedli veškeré cestující křesťanstvo ke svému králi, který seděl na trůně z přírodnin obklopen svou tělesnou stráží a kněžkami. Zde došlo k prvním rozhovorům o víře, ze kterých vyšli Kelti nepřesvědčení a křesťané ne bez pokory uznali svoji neznalost místních zvyků a tradic a poděkovali za příležitost blíže se poznat. Tito Keltové je pak doprovodili až k Prčici, kde zmizeli, aby se zas večer i se svým králem objevili u ohně, kde druidi připravili jakýsi keltský chléb, hudbu a tance.

Dalším dnem byla neděle. Peter ráno sloužil mši a odpoledne se šlo na výlet, při kterém opět došlo ke konfrontaci s Kelty a proto si půjčili Bibli. Večer předstoupili s některými dotazy o víře, na které jim křesťané přesvědčivě odpovídali. Děti také během dne luštily různé šifry od Zlaté střední cesty přes Polský kříž až k runovým nápisům. Během neděle taktéž dorazil Kryštof, kterému jsme vyznali lítost nad proražením bubnu a zapěli a zahráli jsme mu píseň Sorry. Nevím, jestli ho nějak utěšila, ale rozhodně několik lidí kolem

pobavila. Taktéž jsme byli dopoledne poctěni návštěvou pana Míška, který je potomkem Keltů a s nadšením hodnotil některé naše keltské rekvizity a s radostí si s námi zazpíval keltské nápěvy a zabubnoval na bubínek.

Pondělí vstalo v záplavě slunečních paprsků, takže jsme byli pověřeni zorganizovat rozvečku, která se vzápětí stala rozradostněným pohybem při vybíjené, fotbale, klábosení a v pozadí s hudební seberealizací. Také jsme objevili kolo. Skvělý to stroj, postrádající nejen přehazovačku, ale i bovdenové brzdy... Později jsme si s ním užili spoustu legrace.

Na pondělí byla naplánovaná veliká výprava na keltskou Obětní horu, kde mělo dojít ke konečnému sblížení obou skupin. Když oba národy vystoupily na obětní horu, společně v bratrském duchu poobědvaly a druidi názorně předvedli rituál zvaný „Radost až na kost“, nejdříve na několika houževnatých křesťanech a později i na Peterovi. Troufám si tvrdit, že nikdo z těch, kdož tento rituál prodělali si pak nechtěl Kelty zneprátelit.

Naše výprava však pokračovala po kvalitních kamenných keltských cestách k domovu, když tu jeden z Keltů, Kryštof bard, zjistil, že nemá svůj kouzelný komunikační instrument. Vyzbrojen zapůjčeným kouzelným komunikačním instrumentem od jednoho z druidů se jej vydal hledat, a křesťané se za zdar

jeho mise pomodlili u kapličky, kterou jsme při cestě potkali. To, že pak Kryštof bard skutečně svůj kouzelný komunikační instrument našel, jen dokázalo sílu křesťanského Boha, a Kelti se začali přiklánět ke křesťanství. Po několika krátkých hrách v přírodě, během kterých soutěžní družstva křesťanů získala nějaké další stříbrňáky (kdo měl na konci víkendu stříbrňáků nejvíc, vyhrál) jsme se už přiblížili k domovu. A zatímco menší děti chystaly velkou brambůrkovou párty, sesedli jsme se a začali jsme připravovat velkolepou závěrečnou bojovku. I přes technické problémy se jí povedlo připravit a družstva křesťanů se jedno za druhým vydávala na pouť. Zlá, odštěpná frakce Keltů totiž unesla jejich vůdce skupinek. Avšak skupinky křesťanů postupně prošly celou trasu a výměnou za básničky o výletu získaly informace o tom,

kde jsou jejich vedoucí a poklad. Tím se prověřila netušená odvaha křesťanů při záchraně společníků!

Další den po velkém a přesvědčivém svědectví křesťanů se rozhodli Kelti přijmout jejich víru. Nechali se pokřtít, čemuž předcházelo samozřejmě i symbolické pomazání... indulonou křtěnců. Král, Druidi, bard, jeho družina a sličné kněžky z Llorwynu pak ponořili svou tvář do lavóru s vodou okrášleného věncem z pampelišek a zanechali pohanství a přijali křesťanství. Na oplátku z rukou Keltů pastýř křesťanů Peter později nedobrovolně obnovil křestní slib-vylili jsme na něj zbylou vodu z lavóru☺.

Pak už jsme sjednoceni slavili mši svatou v Sedleckém kostele, sbalilo se a za mocných poryvů větru celý průvod opustil Prčici a odjel zpět do Prahy pln zážitků a nových vědomostí o našich předcích. Jan Parolek

FARNÍ VÝLET DO KUTNÉ HORY

Dne 12.5. 2007 jsme malá skupinka farníků odcestovali vlakem na jednodenní výlet do Kutné Hory.

Královské horní město vyrostlo při bohatých nalezištích stříbrných rud ve 13. století na území, které patřilo původně cisterciáckému klášteru v Sedlci. Vydatná těžba učinila z českého krále jednoho z nejbohatších panovníků středověké Evropy. Od roku 1300 se zde razil český – pražský groš. Město bylo oblíbeným místem Václava IV., vydal zde v roce 1409 Kutnohorský dekret. Gotické opevnění ze 14. – 15. století je zachováno ve větším celku v obvodě historického jádra města.

Chrám patronky horníků sv. Barbory byl založen ve 14.stol hutí Petra Parlře, dokončení lodi Benediktem Rejtem, dostavbu chrámu 1880 – 1905 provedli J. Mocker a L. Lábler. Toliko poznámka z historie města.

V současné době jsou historické památky rekonstruovány, mimo velechrámu sv. Barbory jsou přístupné i další chrámy, např. v Sedlci (i kostnice).

Z nejceněnějších domů tzv. Kamenný dům čp. 183, Dům knížecí čp. 377 a další městské domy jsou též opraveny a činí město velice zajímavým. Město Kutná Hora je rodištěm renesančního básníka Mikuláše Dačického z Heslova (1555-1626), Josefa Kajetána Tyla, spisovatelky Gabriely Preissové, malíře Felixe Jeneweina. K. H. Borovský zde vydával časopis Slovan.

Organizátorem farního výletu byl pan Ondřej Hlaváč, trasa, kterou nám připravil byla velice zajímavá, nenáročná. V chrámu sv. Barbory a okolí jsme prohlídky zvládli pohodlně, klidně a radostně, za což Ondřejovi moc děkujeme.

Marie Beková

SVÁTOST BIŘMOVÁNÍ

Když jsme loni na jaře požádali pátera Jendu Balíka, zda bychom v naší farnosti nemohli být biřmováni, vůbec jsme netušili, jaké nám tato svátost přinese prožitky. Nepřišli jsme tak úplně na poslední chvíli, ale někteří z nás již dosti ve zralém věku.

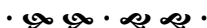
Pan farář tenkrát řekl, že o této věci bude přemýšlet a vše připraví a ve vhodnou dobu nám řekne. A také vše s pečlivostí, jemu vlastní, přichystal a zorganizoval.

25. 10. 2006 jsme začali pravidelně docházet, skupina asi čtrnácti lidí, každou druhou středu k P. Peterovi na přípravu. A tato skupina se záhy rozšířila asi o pět lidí. P. Peter vedl každé sezení pro nás přínosným a velice zajímavým způsobem. Probrali jsme dějiny spásy, co je církev, některé kapitoly ze Starého zákona, svátosti, Desatero Božích přikázání, liturgii.

Velkou část našich rozhovorů věnoval P. Peter modlitbě a učil nás nebát se naučit s Bohem mluvit o všem, jak vstupovat do modlitby, vstupovat do ní pravidelně každý den. V závěrečných setkáních jsme se věnovali Velikonocům a působení Ducha Svatého. Uvědomili jsme si, že Duch Svatý vlévá Boží lásku do srdce, ukazuje nám budoucnost - tedy cestu k plné pravdě, očišťuje od překážek, zbavuje strachu. Všechna setkání P. Peter proložil hojnými odkazy na Písmo svaté. Za to vše mu zde s úctou děkujeme.

A pak přišla ta nádherná mše v sobotu 26.5. 2007, v předvečer slavnosti Seslání Ducha Svatého, kdy přišel do našeho kostela pan biskup Herbst. Ten nás po svém srdečném a bezprostředním kázání, jakoby u nás kázal každou neděli a všechny nás dobře znal, pomazal na čele posvátným křížem se slovy: „Přijmi pečeť daru Ducha Svatého.“

MUDr. Zdeněk Provazník

● OD LÍDY

O zdařilých víkendech rodin v Jitřavě a dětí v Prčici jste četli na předešlých stránkách.

Akce „Jitřava pro seniory“ se nakonec nekonala. Počáteční zájem se postupně vytrácel, až nakonec nezbyl téměř nikdo, škoda, ale nevádí. Jednodenních výletů se v naší farnosti pořádá tolik, že si jistě každý najde to, co mu opravdu vyhovuje a hlavně večer je už zase doma ☺.

Farní úklid se Bohu díky i díky vám všem zúčastněným nakonec vydařil. Ranní zmatky jsme nakonec vyřešili. V sakristii se totiž na rozpis napsalo málo lidí a my jsme se domnívali, že téměř nikdo nepřijde a celou akci jsme patřičně podcenili. K našemu potěšení nakonec nebylo ani dostatečné množství kbelíků – do příště dokoupíme, nebojte!

Jelikož staré známé přísloví praví, práce je jak na kostele, další farní úklid plánujeme, dá-li Bůh, opět na poslední sobotu v listopadu, a těšíme se, že také rádi, pokud budete moci, přijdete. Děkujeme a vážíme si vaší ochoty pomoci nejen s úklidem, kavárnou, ale i s řadou dalších potřebných a užitečných prací, které pro naši farnost děláte.

PRVNÍ SVATÉ PŘIJÍMÁNÍ A DĚTSKÝ DEN

Tak jsou tady!

V neděli 10.6. v 10.30 hodin nastává ta vytoužená chvíle: dvě Alžbětky, Veronika a Petra, dva Janové, Petr a Lukáš, slavnostně oblečeni, s křestní rouškou přes ramena a s křestní svící v ruce vykročili v průvodu vstříc svému prvnímu svatému přijímání.

Po sedmi setkáních, po týdnech pečlivých příprav, kdy se naše děti učily po krůčcích odpovědnějšímu přístupu ke své víře. K projevům víry ve skutcích i v myšlenkách. Více či méně samostatně postupovaly jednotlivými úkoly k bližšímu vztahu s Bohem, blíž k tajemství Eucharistie.

Co však bylo pro mne nové: zatímco děti takto prodlévaly s otcem Jendou či s Lídou, my rodiče (totiž spíše mámy, tatíci zde byli vzácnější – škoda), tedy my rodiče jsme v té době měli možnost s pomocí otce Petera si ujasňovat řadu otázek souvisejících se svátostmi. Nacházeli jsme spoustu impulzů k našemu křesťanskému rodinnému životu. Každé setkání bylo pro děti i pro nás malou duchovní studánkou: nabírali jsme vodu k osvěžení svých domácích zahrádek, někdy přec jen trochu vyprahlých.

Vzniklo milé společenství, v němž naše děti, modlitbou vše počínaje i konče, přistoupily ke svátosti smíření. V přítmi divadla Miriam na jevišti hořela svíce a byli jsme si v tom tichu tak blízko.

A nyní v kostele, obklopeny svými blízkými, už se děti drží za ruce kolem oltáře, podílí se na přímlovách, přináší obětní dary. Teď zvlášť oceňujeme Lídu, ona se objeví vždy v pravý čas s tím, co zrovna potřebujeme, myslí na všechno, nikdy nic nezapomene, dokáže uvolnit a uklidnit. Dětem se ale v té slavné chvíli honí v hlavě jedna myšlenka za druhou, leč otec Jenda spolehlivě pomáhá ztišit se v modlitbě. Na chvílku odplout z té slávy kolem a otevřít svá srdce.

Pak, když sfouknou svíčku, rozzářenýma očima už zase vnímají celé shromáždění: dojaté maminky, táty, laskavé prarodiče, kmotry, kamarády, malé povykující brášky a sestřičky, pamětní lístky, knížky s věnováním....a dort!

Tak jsou tady...Bohu díky!

(a otcům Jendovi a Peterovi a Lídě také!)

Dana Bláhová

Dětský den farnosti

V neděli odpoledne 10.června se v areálu gymnázia Minerva uskutečnil již tradiční dětský den pořádaný strašnickou farností. Každý ročník byl něčím překvapivý a originální a nejinak tomu bylo i letos. Mládež z naší farnosti spolu s katechetkou Lídou připravila pro naše nejmenší velmi zdařilý program, tentokrát na motivy populárního filmového zpracování Pána prstenu. Takže jsme měli příležitost osvěžit svou paměť a zavzpomínat na jména

všelijakých skřítků, elfů a podobné „havěti“, která se ve filmu a někdy i naší fantazii zrodila. Naším úkolem bylo například vyplnit doplňovačku, házet šipky, střílet z luku a nebo malovat na kamínky. To vše pod laskavým dohledem starého Gandalfa, kterého velmi úspěšně „zahrál“ P. Peter. Vše bylo doplněno i sladkými cenami a každý, kdo

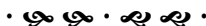
se soutěžení zúčastnil, neodešel s prázdnou. V průběhu odpoledne nás navštívil i P. Jenda Balík s taškou nanuků, které jsme v horku velmi uvítali.

Na závěr jsme na hřišti sehráli „přátelský“ zápas ve fotbale, kterého se zúčastnili snad všichni přítomní. Velmi netradičně, zejména pro náhodné kolemjdoucí, zde působil P. Peter, který se postavil do branky v hábitu Gandalfa a vypadal jako potulný dominikán.

Rádi bychom ze srdce poděkovali všem, kdo se podíleli na přípravě tohoto zábavného a obohacujícího odpoledne plného her a dobré nálady. Škoda jen, že nás nepřišlo víc.

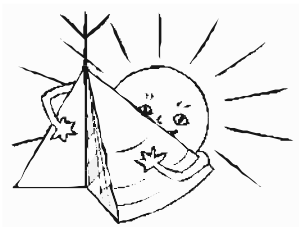
Za rodiče a děti

Hudouskovi

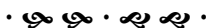

MILÉ DĚTI,

škola nám letos utekla jako voda, ale rychle utekly i dva roky, po které u nás ve Strašnicích slouží jako kaplan P. Peter. Všichni máme Petera rádi pro jeho vlídnost a mírnost a dobré srdce. Rádi jsme s ním také jezdili na výlety i na hory. Od července je panem kardinálem přeložen do Nymburka. Protože to není zas až tak moc daleko, jistě se za ním společně vypravíme na návštěvu. Ale jen tak ho nepropustíme, ještě se s ním rozloučíme a hlavně za něho poděkujeme Pánu

Bohu. Jako nejvhodnější, myslím si, by byla za týden 24. června nedělní dětská mše svatá a poté společné agape v kavárně. Souhlasíte? Nebojte se, P. Jenda tu na nás všechny nezůstane sám. Do farnosti přijde od července nový pan kaplan, P. Vladimír, který s námi se všemi bude jistě hned od prázdnin také skvělý kamarád - takže se máme zas na koho těšit ☺

Do prázdnin stihneme už jen pouť k Pražskému Jezulátku. Na poděkování za uplynulý školní rok se letos vypravíme v pondělí 25. června. Od 16 hodin zde bude P. Peter sloužit děkovnou mši svatou. Po ní nám P. Šleich opět slíbil prohlídku některé z částí kostela. Už jsme byli v katakombách, na půdě, vloni jsme šplhali na věž až ke zvonům. Nechme se překvapit, kam nás zavede letos.

Sraz v 15,00 hodin - před farou ve Strašnicích nebo

v 15,50 hodin - v Karmelitské ulici před kostelem Panny Marie Vítězné – Pražské Jezulátko

Návrat kolem 18, 30 před faru.

Doprovod dětí bude zajištěn, zmrzlina, doufám, také.

...a co se chystá na podzim na příští školní rok?

NÁBOŽENSTVÍ – nejdůležitější předmět ze všech předmětů

bude jako každý rok beze změny podle rozpisu

<i>předškolní děti</i>	- úterý	16 – 17 hod
<i>1. třída</i>	- pondělí	16 – 17 hod
<i>2. a 3. třída</i>	- úterý	16 – 17 hod
<i>4. a 5. třída</i>	- středa	16 – 17 hod
<i>6. – 9. třída</i>	- čtvrtek	16 – 17 hod

Prodloužený víkend rodin se plánuje na 28. až 30. září opět na Jitřavě.

Jak jste si mohli v rubrice „kronika“ přečíst, bylo tam všem i dětem dobře, proto jsme v zápětí zamluvili další termín.

Zájemci se mohou hlásit v sakristii, kapacita fary je omezena.

Pro rodiče bude opět připraven duchovní program, o děti bude také postaráno, neměl by chybět ani výlet, ani buřty u ohýnku.

6. října 2007 jsou hned dvě dětské akce:

- **pro mladší děti - *Drakiáda***

sejdeme se ve 14 hodin na parkovišti nad Hostivařskou přehradou (nad hrázi). Vpravo za malým lesíkem je naše velká Dračí louka, na které nám všem draci bezvadně létají.

- pro starší děti – 3. misijní kongres v Brně

z plakátů, kterých je všude plno již všichni určitě víte, o co jde – setkání mladých misionářů z celé republiky, kteří mezi sebou soutěží, hrají mnoho her a dozvědí se spoustu zajímavých a užitečných věcí o misiích z celého světa.

Spousta z vás vlastně už misionářem je. Řadu let pečeme koláčky na Papežské misijní dílo dětí, nyní jsme posílali výtěžek do Albánie. Nezapomeňte si přečíst dopis od P. Jana Houkala, který do Albánie na Velikonoce peníze i obrázky vezl. Nejspíš ani netušíte, jakou radost chudým dětem děláte a hlavně, jak významná a nezbytná je vaše pomoc ☺. V sakristii jsou pro vás od dětí na poděkování ještě nějaké obrázky, můžete si je vyzvednout.

Kdo z vás by měl zájem jet společně na již 3. celostátní misijní kongres do Brna, hlase se v sakristii, bude potřeba včas zajistit místenky do autobusu. Podrobné informace budou koncem září.

Doprovod pro děti na celou akci je zajištěn.

Betlém z keramiky pro náš kostel budeme dodělávat 20. října od 10 hodin v učebně.

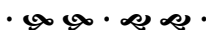
Je nejvyšší čas vymodelovat ještě další postavy, které jsme na jaře nestihli – Ježíšek, svatý Josef, chybí ještě jeden král, velbloud, pastýři, ovečky.... Už víme, jak na to, práce nám, s Boží pomocí, půjde jistě od ruky a na Vánoce náš kostel od vás dětí, dostane vzácný dar.

Zveme na pomoc i vaše kamarády keramiky.

Podzimní prázdniny od čtvrtek 25. do neděle 28. října bychom rádi prožili společně na nějaké faře, kde bychom se měli tak skvěle, jako na jaře v Prčici. Podrobné informace dáme včas vědět.

Ahoj a pěkné prázdniny ☺

Lída

● DUCHOVNÍ SLOVO NA DOVOLENÉ A PRÁZDNINY

DOBA DOVOLENÝCH JE ŠANCÍ

Každým rokem prožíváme dobu prázdnin a dovolených. Toto období mnozí nedočkavě očekávají. Není divu. Ze zaběhaného stereotypu života se nabízí zcela legální únik. Na pár dní může člověk odložit svoji společenskou masku, odpojit se od počítače, mobilního telefonu či televize. Má prostě šanci poodejít z hluku světa a být více sám sebou.

Dobře prožitý čas oddechu však také v sobě obsahuje odvalu vystavit se na několik dní v roce novým šancím, které mohou přijít.

Dovolená je tedy jakýmsi uměním. Nejedná se totiž o žádné lenošení, bezduchou zábavu nebo o sbírání digitálních fotografií z co nejvíce míst, která člověk navštívil. Čas dovolených a prázdnin je dobou, ve které se nám více než kdy jindy nabízí několik druhů setkání. Každé z nich může v sobě ukrývat novou inspiraci pro vlastní život.

Především jde o setkání s přírodou. Jan Pavel II. má rád tento způsob odpočinku, a tak není divu, že mladým lidem říká: „Přeji vám, aby váš růst věkem a moudrostí probíhal ve styku s přírodou. Udělejte si na ni čas! Nešetřete jí! Přijímejte i námahu a únavu, kterou tento kontakt někdy přináší, zvláště, když toužíme dosáhnout mimořádných cílů. Tato námaha je tvořivá a přináší zároveň prvek zdravého odpočinku, kterého je zapotřebí stejně tak jako studia a práce.“¹

Příroda opravdu hovoří, a to o podivuhodném a velkém Stvořiteli. Je dobré, když má člověk možnost vlastními silami dobývat nejrůznější vrcholy hor, toulat se po kopcích a lesích. Hned si připadá menší a zranitelnější. Snadno zjišťuje, jak málo k životu potřebuje. A krása, kterou nasává celou svou bytostí ho vede k chvále Boha, který z lásky k člověku vytvořil tak velký a krásný svět. Kromě toho však objevuje i hodnotu opravdového přátelství.

Dalším druhem setkání je kontakt s uměleckými díly. Právě umění totiž vypovídá o hledání krásy a pravdy. Umělci nejrůznějšího zaměření vložili do svých děl svá hledání smyslu života a mnohdy jimi přímo chválili Boha. Nacházet a vnímat tento rozměr se pro mnoho lidí stává mocnou inspirací na vlastní cestě k Bohu.

Putování po světě dává člověku možnost setkat se s nejrůznějšími lidmi a kulturami. Konec konců, jistě se mnou budete souhlasit, když řeknu, že svět poznáváme především díky osobním vztahům s lidmi. Poznávat cizí země bez těchto vztahů není úplné. Setkání s člověkem z jiného koutu světa nabízí možnost vybudovat vztah, objevit vzájemné bohatství. To s sebou také přináší schopnost překlenout rozdíly. Mladým lidem se v tomto ohledu nabízí velká šance. Možnosti, které mají a které využívají, jsou veliké. Cestovat po světě, setkávat se s lidmi, navazovat přátelství a vnímat odlišné akcenty lidí z nejrůznějších kultur, je v současné době samozřejmostí. Je to jistě dobře. Při takovýchto setkáních a přátelstvích má člověk šanci objevit bohatství své vlastní kultury a poznat, že odlišností druhých je

---

¹ Jan Pavel II., Kristus vás miluje – list mladým z roku 1985, Paulínky, 2001, str. 58

možné nechat se obohatit. Kdo cestuje a navazuje přátelství, ten také snadněji pochopí nesmyslnost lidského nepřátelství a válečných konfliktů. Zároveň však si může uvědomit důležitost snahy o jednotu lidstva v různosti projevů. Jak se však stává svět cizí a nevládný, ba až nelidský, když chybí osobní vztahy s druhými lidmi. Jak se pak člověk cítí ztracený a osamocený!

Neopomenutelným setkáním v době dovolených a prázdnin je služba druhým. Věnovat sám sebe, svůj čas, své schopnosti a být užitečný druhým je velkou šancí. Je dobré, když jak mladí, tak i dospělí část svého volna věnují dětem a připravují pro ně tábory, puťáky a nejrůznější prázdninové pobyty. Kolik lidí se zase více věnuje službě nemocným a starým lidem. Kdo to zkusil, jistě poznal, že ve skutečnosti jde o službu oboustrannou. Práce pro děti, pro nemocné a staré, i když je namáhavá, velice obohacuje.

Doba dovolených je dobou, kdy máme možnost setkat se více než kdy jindy sami se sebou, s druhými lidmi a s Bohem. Tento nejpodstatnější rozměr všeho toho, co o dovolených podnikáme, však není snadný. Vyžaduje odvahu ke ztišení a naslouchání. Můžeme zde myslet na apoštoly, kteří se s Ježíšem vydali na náročnou pouť na horu. Tam se však setkali s Ježíšem oslaveným a zažili nové mocné osvícení Bohem. Prázdninový svátek Proměnění Páně, který připadá na začátek srpna, nás inspiruje. I naše putování a všechna setkání by nakonec měla vést k novému objevení sama sebe a k novému otevření se Bohu. Prožívat své volno bez tohoto rozměru by bylo velkým ochuzením. Ba dokonce by hrozilo, že čas volna se stane jen jakýmsi dalším honem a neklidem, konzumním prožitkem bez hlubšího vnímání a reflexe. Tajemství odpočinku je právě v duchovní oblasti života člověka. Všechna setkání zde nalézají své naplnění.

Umožním, aby skrze vnímání krásy přírody a umění, skrze druhé lidi, ke mně promluvil Bůh? Budu mít odvahu ztížit se a setkat se sám se sebou, a takto s Bohem? Vlastně jde o jediné: nepromarnit šanci, že právě o dovolené, kdy ze mne spadnou každodenní povinnosti, může ke mně proniknout Boží slovo, a já tak mohu zachytit novou Boží inspiraci pro svůj život.

Kardinál Štěpán Trochta začátkem sedmdesátých let řekl: „V dnešní době ustavičného chvatu a napětí, pozornosti navenek, je pravidelná, tichá usebranost a hluboká modlitba pro naši vnitřní rovnováhu daleko potřebnější, než byla ve středověku. Člověk

dvacátého století, který se nemodlí, stává se duševně vyšinutým, nemocným. Protože nemá ve svém nitru žádný pevný základ, stává se bezmocným štvancem života, nemá pokoje a oddechu.“

Naši předci žili v jiné společenské době, ale i oni znali období života, kdy se více než kdy jindy vystavovali působení Božího Ducha. Putovali pěšky na mnohá poutní místa. Snášeli námahu cesty, modlili se a promýšleli svůj život. Je zajímavé, že i dnes se takovými způsobem prožívání volna opět těší své oblíbě. Není to jasný důkaz, že člověk ke svému zdraví potřebuje i ztišení a osobní vztahy?

Protože nám prázdniny a dovolené dopřávají klidnější život, můžeme snad říci, že se jedná o šanci dohonit to, co jsme možná během roku až moc zanedbávali.

P. Jenda Balík

(text úvahy v rádiu Vatikán a Proglas v srpnu 2004)

Bohoslužby a program v našem kostele během prázdnin :

pondělí – pátek 18 hod.
sobota 7, 18 hod.
neděle 7, 9 a 18 hod.

Společná modlitba růžence:

1/2 hod. před každou mší svatou

Příležitost ke svátosti smíření: hodinu před každou mší svatou

Osobní rozhovor s knězem a návštěva nemocných: dle domluvy

Adorace: každý 3. pátek v měsíci po mši svaté

Úklid kostela: vždy v pondělí od 14 hod.

Podrobně sledujte akce na nástěnkách a kalendář na www.farnoststrasnice.cz

Vydává farnost Neposkvrněného Početí Panny Marie, Ke Strašnické 1000/10, Praha 10.

Kontakt: tel. 274 782 480, e-mail: janbalik@gmail.com